TKP'nin SESİ RADYOSU

Yayınlardan Derlemeler

1982

6

TKP'nin
SESİ RADYOSU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ'NİN SESİ
RADYOSU
YAYINLARINDAN DERLEMELER

Yıl: 1982
Sayı : 6

YENİ DÖNEM, YENİ GÜÇLER

"Atılım"ın Şubat sayısından

Öylesine belirtiler var ki sosyal politik durumda yeni bir dönemin açılmakta olduğunu söyleyebiliyoruz. Gericiliğin tüm ilerici güçler üstünde aktif ve kesin bir utku kazandığını ilân ettiği günlerden bu yana on altı ay geçti. Şimdi, bu on altı ayın sonunda ülkeyi terörden kurtarmakla böbürlenen generaller halka, tüm dünya kamuoyuna, yeni bir rejime geçeceklerine dair yemin ediyorlar. Bu Cunta'nın içte ve dışta artık savunmaya çekildiğini gösteriyor.

Buna karşılık Türkiye demokrasi güçleriyle dünya ölçüsünde genişleyen dayanışma eylemi yükseliyor. Ülkemizdeki sosyal güçler daha bir birleşmeye başlıyor. Cunta'nın yalıtlanması tek yanlı bir süreç değil. Cunta bir yandan demokrasiye dönüş manevrasıyla kendi eliyle kendini zayıflatıyor; diktatörlük barajında delik açıyor; demokrasi güçlerinin aktifleşmesine ister istemez yardım ediyor. Öteyandan yalnızlaştıkça ABD emperyalizminin dümen suyunda daha tehlikeli yönlere sürükleniyor. Baskılarını artırıyor. Kısaca önümüze bir yandan son derece

önemli, yararlanılabilecek olanaklar seriyor. Öteyanda ciddiye alınması, savaşılması gerekli tehlikeler var.

Böylesi bir ortamda kanımızca tam da zamanında TİP, TSİP ve TKP'nin ortak sesi duyuldu. Böylece demokrasi ve ulusal bağımsızlık savaşımının temel sorunu olan tüm anti-emperyalist, demokratik güçlerin tek cephesi için yol açıcı, devrimci duyguları esinlendirici ileri bir adım atıldı. Bu sonuç, başta ilerici güçler olmak üzere halkımız için aktif bir kazanımdır. Bu ileri adım, üç partinin uzun süreli ortak çabalarının bir ürünüdür. İlerici güçlerin, halkımızın bu çağrıyı coşkunlukla karşılayacaklarından kuşkumuz yok.

Kuşkusuz partilerimiz, aralarındaki tüm görüş ayrılıklarını gidermiş değiller. İlkesel konumlarımızı tümüyle koruyoruz. Bu ortak adımın önemi de burada. Şu kanıtlanıyor ki üç partiyi birleştiren etkenler, onları ayıran etkenlerden daha üstündür. Şu yada bu zamansız suçlamayla yada uydurma, yapay bir iyimserlikle gelecekte düş kırıklığı yaratmaktansa, gerçekçi adımlar atmak; önce olgunlaşan sorunları çözerek gitmek en doğrusudur.

Tersini yapsaydık, gökte yıldız ararken önündeki çukuru görmeyenlere benzerdik. Sınıf savaşımı o "ya hep ya hiç" mantığını tanımaz. Bu savaşta kumara yer yok. Üç partinin böylesi somut bir halkayı yakaladığına inanıyoruz. Eylem birliği sürecinin nesnelliği içinde, savaşta omuz omuza vererek partiler diyaloğunda, pratikten kopuk boş tartışmalara son verebiliriz. Öteyandan DİSK yöneticilerinin yargılanmalarına karşı birlikte ses yükseltmemiz, Polonya sorununda Reagan'ların içyüzünü açığa vurmamız, emperyalizmin dayatmalarına, Cunta'nın demokrasiye dönüş manevralarına karşı tutum almamız, demokratik özgürlükler ve demokratik bir anayasa istemini yükseltmemiz... tek tek bu ortak tutum almalar devrimci bir güç taşıyor.

Eğer öteki anti-emperyalist güçler, üç partinin güçbirliği örneğini izlerlerse demokrasi savaşımına milyonlarca

insan seferber etmek, halk güçlerini tüm ilerici, demokrat güçleri birleştirmek, cepheyi örmek olanaklı olacaktır. Böylece bu istemler temelinde genişleyecek hareket kaçınılmazlıkla Cunta'nın, erkin temellerine vuracaktır. Üç partinin bu temelde sesini yükseltmesi, eylemde gücünü birleştirmesi, aradaki ideolojik - politik sorunları yapıcı bir tutumla ele alıp çözme olanağı yaratıyor.

Marksizm - Leninizm ve proletarya enternasyonalizmini açıkça savunmak önemlidir. Ama kimse kendine Marksist - Leninist dediği için öyle olmaz. Denek taşı pratiktir. İtalyan Komünist Partisi yönetimi örneğinde olduğu gibi oportünist ve revizyonist akım, Polonya olaylarını bahane ederek Marksizm - Leninizm'den büsbütün kopuyor. İşçi sınıfının uluslararası hareketini bölmeye çalışıyor. Buna karşılık, üç partinin Polonya konusunda açık ortak tutumu yalnız ABD emperyalizmine değil, anti-sovyetizmin her türüne ve revizyonist döneklige de iyi bir yanıt oluyor. Polonya olayları kimileri için devrimci güçleri parçalama fırsatı sayılırken bizim ülkemizde safları birleştirmek için uyarıcı bir işlev görüyor.

Kuşkusuz bugün generallerin geçici üstünlüğü, geçici egemenliği sürüyor. Halkımız henüz bugünkü yoksulluklardan, acılardan nasıl kurtulacağını bilmiyor. Ona yol gösterecek olan ilerici partiler, tarihlerinde gördükleri en ağır saldırıya uğruyor. Barbarca eziliyorlar. İşçi sınıfımızın hem sendikal, hem politik savaşımı şiddetli saldırı altındadır. Ne ki bu saldırı, aynı zamanda işçi sınıfının savaşımının bu iki yönünde de birlik eğilimini güçlendirici koşulllar yaratıyor. Bir yandan üç parti, şimdi 4 Şubat öncesinden daha güçlüdür ve onların bu adımı işçi sınıfının savaş gücünü artırmıştır.

TAHİR YALAZ
Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Yardımcı Genel Sekreteri

FEDERAL ALMANYA'DA YABANCI DÜŞMANLIĞI

Altmışlı yılları hatırlarsınız değerli dinleyiciler. Türkiye'de "harikalar diyarı" diye bilinen bir ülke vardı Avrupa'da : Federal Almanya ! İşte, sahici olsun yada olmasın bir çok kimse Almanya'ya gidip zengin olmayı düşlerdi. Anadolu insanı "İstanbul'un taşı toprağı altındır" diye nasıl Istanbul'a göç ettiyse bu kez Federal Almanya'nın taşı toprağı altın oldu diye bir akındır başladı Federal Almanya'ya. Yüzbinlerce kişi gitti Federal Almanya'ya her yıl. Şimdi yalnızca resmi istatistiklere göre 1,5 milyona yakın Türk işçisi var Federal Almanya'da.

İşçi akımı yalnız Türkiye'den olmadı. Bizim gibi işsizliği bol bir çok ülkeden yığın yığın yabancı işçi gitti Federal Almanya'ya. Altmışlı yıllarda kapitalist dünyada ekonomik gelişmesi "mucize" olarak gösterilen Federal Almanya, 5 milyona varan bu işçi yığınını kolaylıkla yuttu. Ama nasıl yuttu ? İnsan haysiyetine yakışmayan horlamalarla en ağır işlerde çalıştırarak...

Bu alışverişten alan da memnundu, satan da. Türkiye

büyük işsiz yığınının bir kısmından kurtulduğu için memnundu. Batı Alman tekelleri de az ücretle sırtından milyarlar kazandığı işçi bulduğu için memnundu.

Bu durum seksenli yıllara kadar sürdü. Sonra o mucize gibi değişiyor diye gösterilen Batı Alman ekonomisi giderek artan kapitalizmin ekonomik bunalımı sonucu tepe taklak oluverdi. Kalkınırken düşmeye başladı. Üretim düştü. Bazı fabrikalar kapanmaya başladı. İflâslar arttı. İşten çıkarmalar başladı. İlk önce yabancı işçilerin işine son verilmeye başlandı. Kimi Alman işçisi de işsiz kaldı. Yabancı işçilerle Federal Alman işçilerin haklarını aramak için birlikte gerçekleştirdiği ve Almanya çapında yaygınlaşan eylemler, gösteriler boy vermeye başladı. İşçi sınıfı hareketinin hızla yükselmesinden korkan Alman burjuvazisi, Federal Alman tekelleri derhal hem bu hareketin önünü almak, hem de Federal Alman ekonomisini çöküşe zorlayan esas kaynağı, yani sömürücü kapitalist düzeni dikkatlerden kaçırabilmek için sorumlu aramaya başladı. Bu öyle bir sorumlu olmalıydı ki Alman halkı da kendisini desteklesin. Sorumlu kolayca bulundu : Yıllarca Federal Alman ekonomisine milyarlar kazandıran yabancı işçiler !

Değerli dinleyiciler, listeye alınan yabancı işçilerin başında en kalabalık işçileri oluşturan Türk işçileri geliyor. Yabancı işçiler ekonominin kötüye gitmesinin, Alman işçilerin işsiz kalmasının tek sorumlusu olarak gösterildi. Yabancı işçilere karşı çığ gibi kötüleme kampanyası geliştirildi. Bazı hakları kısıtlandı. Eski Nazi metodları kullanılarak, ırkçılık teşvik edilerek yabancı düşmanlığı körüklendi.

Şimdi Federal Alman Parlamentosu'nda da yabancı işçilerin haklarını iyice kısıtlayan bir Yabancı İşçiler Yasası çıkartılmak isteniyor. Burjuvazi bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor. Bir yandan yabancı ve Alman işçilerin birliğini parçalamak, diğer yandan yabancı işçilerden ko-

layca kurtulmak.

Peki yabancı işçilerin hali ne olacak ? Türkiye bugün artık bir döviz makinası olarak gördüğü işçilerin tekrar yurda dönüp işsizler ordusunu kabartmasından endişe duyuyor. Bir yandan da döviz sınırının suyu kesileceği için hayıflanıyor. Olan yine işçiye oluyor. Yurduna dönse işsiz, dönmese işsiz. Sonuç: Federal Almanya'da olsun, Türkiye'de olsun kapitalizmin bunalımının yükü işçi sınıfının sırtına yükleniyor.

Bugün Federal Almanya'nın içine düştüğü ekonomik bunalım şu gerçeği de gözler önüne sermiştir:

İşçi sınıfının, nerede olursa olsun düşmanı aynıdır. Bu düşman emperyalizmidir, tekelci burjuvazidir ve onların sömürücü kapitalist düzenidir ve bu baş düşmanla savaşmanın yolu ister Türk, ister Kürt, ister Alman, ister Yugoslav olsun tüm işçilerin birlik olmaları, saflarını güçlendirmeleridir.

6 Şubat 1982 Cumartesi

İŞSİZLİĞİ ÖNLEME PROGRAMI

Değerli dinleyiciler;

Federal Almanya'da Hükümet partilerinin işsizliği önlemek için bir şeyler yapmağa çalışmaları ve ortaya bir programla çıkmaları iyi bir girişim gibi görünüyor. Hele bir iki sağcı CDU / CSU partilerinin bu programa karşı çıkmaları bu kanıyı güçlendirici etki yapabiliyor. Ama şöyle bir soru soralım : İşsizliği önlemek, yatırımları teşvik etmek adı altında bir şeyler yapılıp yapılmaması mı önemli, yoksa bu yapılanın ne olduğu ve kimin yararına mı olduğu önemli ? Kuşkusuz ikincisi, yani yapılan nedir ve kimin yararınadır ?

Hükümet partilerinin kabul ettiği program koskoca bir belge. Ama yine de onun özü, içeriği birkaç cümleyle dile getirilebilecek kadar ortada. İşsizliği önlemeyi, yatırımları artırmayı amaçlayan bir program, herşeyden önce yeni işyerlerini kapatıp bunca işyerini yok eden büyük pat-

ronları yatırımları artırmaya zorlayıcı nitelikte olmalıdır. Oysa ele aldığımız programda ne görüyoruz ? Büyük parababaları ve patronlara yalvarılıyor. "Lütfen yatırım yapınız. On milyar mark veriyoruz, buyrun kullanın" deniliyor.

Ama bu para nereden geliyor ? Tabii ki sermaye ekselanslarının söz sahibi olduğu tüm ülkelerde olduğu gibi, yine çalışanların, dargelirlilerin cebinden artırılan vergilerden.

Federal Hükümet'in programı ya işçilere, emekçilere ne diyor ? Dediği şu :

" Siz durun bakalım. Önce milyarları patronlara verelim. Belki ekonomiyi canlandırır, yatırım yaparlar. Önlemlerin sonuçları geldi mi, işte o zaman siz de payınızı alırsınız. Ama şimdi fedakârlık gösterin. Ücretlere zam falan istemeyin. Hele şu yabancı işçileri de ülkelerine geri gönderdik mi sorunlar çözülecek..."

İşte değerli dinleyiciler sorun bu kadar basit.

6 Şubat 1982 Cumartesi

ULUSLARARASI DAYANIŞMAYA AMBARGO

Biraz düşünelim değerli dinleyiciler: "Faşist MHP hakkındaki dava durdurulsun, faşistler serbest bırakılsın" diye dünyanın herhangi bir köşesinden bir ses duydunuz mu ? Yada faşist Türkeş'e özgürlük isteyen bir ses, bir dayanışma hareketi ? Hayır, yok ! Olamaz da. Dünyanın hiç bir köşesinde faşistleri açıktan destekleyen bir ses duyamazsınız. Çünkü faşizm insanlık suçudur. Halkların baş düşmanıdır.

Kapitalist ülkelerde bile, bugün Hitler faşizminin artıkları yargılanmakta. Demek ki faşist MHP ile bir uluslararası dayanışmadan söz edilemez.

Gelelim DİSK davasına. Bütün bir dünya bu davadan söz ediyor. Sosyalist basında, kapitalist ülkeler basınında DİSK davası ile ilgili yazılar çıkıyor. Hangi basında olursa olsun, DİSK davasını haklı gösterecek tek bir satır bile yok. Burjuva basını bile sendikacıları yargıladığından ötü-

rü Cunta'yı kınıyor. Dünya demokratik kamuoyunda DİSK davasına karşı derin bir tepki var. İlerici insanlık, çeşitli uluslararası sendikal örgütlere bağlı milyonlarca işçi, Dünya Barış Derneği'nden Uluslararası Hukukçular Örgütü'ne kadar son derece geniş demokrasi güçleri DİSK ile dayanışma halinde. DİSK üzerindeki yasağın kalkması, DİSK davasının durdurulması, DİSK'li sendikacıların serbest bırakılması yolundaki istemleri yalnız ülkemizdeki ilerici insanların istemleri değil; dünyadaki tüm ilerici insanların da istemleridir. Çeşitli uluslararası örgütlerden Devlet Başkanı Evren'e mektuplar yağıyor. Yürüyüşler, mitingler, toplantılar yapılıyor. Fransa'da, Türkiyeli işçilerin sınıf kardeşleri Fransız işçi sınıfı "DİSK'li sendikacılara özgürlük" diyor. Federal Almanya'da Alman işçi sınıfı fabrikalarda Türkiyeli işçilerle omuz omuza "52'lere özgürlük için" bildiriler dağıtıyor. Belçika'da, Hollanda'da, İsveç'te işçiler, "Türkiye işçi sınıfının, DİSK'in, ilerici, yurtsever güçlerin yanındayız!" diyorlar.

Değerli dinleyiciler, böylesine görkemli dayanışma dünyanın dört bir köşesinden yükseliyor. Çünkü insanlık nerede olursa olsun ilerici, demokrat, yurtsever insanların ezilmesine, öldürülmesine karşıdır. Bunun için halklar, komünist, sosyalist, devrimci insanlarla uluslararası dayanışmayı yükseltmeyi bir insanlık borcu bilir. Ama halkların faşistlerle uluslararası dayanışmaya geçtiği hiç bir zaman görülmemiştir. O halde dayanışma, uluslararası dayanışma denilince akla hemen gelen ilerici, demokrat, yurtsever insanlarla dayanışmadır.

Bunu niye tekrarlıyoruz sayın dinleyiciler ? Çünkü sizlerin de bildiğiniz gibi Cunta, uluslararası dayanışmayı "suç" ilân etti. Cunta, demokrat yada sendikal örgüt temsilcilerinin ülkemizdeki durumu gelip görmelerini bile izne bağladı. Cunta, ülkemizin ilerici, yurtsever insanlarına, DİSK'li sendikacılara gösterilen dayanışmadan, halkımızın dünyada yükselen uluslararası dayanışmanın sesini duymasından işte böylesine korkuyor.

Korkunun ecele faydası var mıdır ? Cunta, koyduğu yasaklarla uluslararası dayanışmanın mengene gibi sımsıkı boynunu sıkmasını durdurabilir mi ? Dayanışmanın gücünün zindanların duvarlarını aşmasının önüne geçebilir mi ? Hayır ! Uluslararası dayanışmanın gücü Cunta'nın yasak çemberini kırıp halkımıza, zindanlardaki yurtseverlere, DİSK'li sendikacılara ulaşacaktır. İnsanlığın sesi her zaman zulmün sesini bastıracaktır.

9 Şubat 1982 Salı

"SAVAŞAN PARTİYE SALDIRIRLAR"

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Ağustos 1981 Plenumu'na sunduğu raporda böyle deniliyordu değerli dinleyiciler. Bilindiği gibi bu plenum, Cunta'nın, gericiliğin Türkiye Komünist Partisi'ne saldırılarının, yoğun tutuklamaların en ağır olduğu günlerde toplandı.

Partimizin bir yandan gericiliğin saldırılarını geriletmek, bir yandan da kadrolarını korumak, yaralarını sarmak ve yeni savaşım olanaklarını belirlemek için en ağır koşullarda da olsa savaşımına bir an bile ara vermeksizin plenum toplaması, gericiliğe, tüm saldırılarına rağmen indirilen ağır bir darbe oldu. Parti üyelerine ise güçlü bir moral destek verdi. Açık, net bir politika çizdi. Bunun üzerine gericilik, Parti örgütüne saldırılarının yanısıra, Plenum'un ağır gizlilik koşulları içinde savaşan parti üyeleri üzerindeki moral desteğini çökertmek için, Parti'mizi yok edemediği gerçeğini örtbas edebilmek için

elindeki tüm propaganda aygıtlarıyla bir moral saldırıya geçti.

Cunta - polis - Tercüman işbirliği ile Tercüman gazetesinde "TKP çökertildi" diye büyük başlıklarla kampanya başlatıldı. Ne var ki bu kampanya "Kendi kazdığı kuyuya kendisi düştü" misali, TKP'nin halkımız arasında ne kadar kök saldığını, TKP'nin etkinliğinin ne kadar arttığını bir kez daha ve üstelik gericiliğin bizzat kendi elleri ile ortaya konulmasından başka bir işe yaramadı ve yayın sonuna gelmeden yarıda kesildi.

Değerli dinleyiciler;

Gericilik şimdi yine Tercüman gazetesinde TKP'ye yeni bir kara çalma kampanyası başlatıyor. Gericilik "TKP ve Organize Gençlik Hareketi" başlığını taşıyan bir yayına neden ihtiyaç duydu yeniden ? Çünkü moral bozmaya çalışırken kendisinin tekrar morali bozulmaya başladı.

Birincisi, ardarda açtığı "TKP davası" diye adlandırılan davalarda, TKP'ye yükleyebilecek hiç bir suç kanıtı bulamadı. İkincisi, TKP, TİP ve TSİP arasında eylem birliği ve cephe yolunda atılmış bir adımı belgeleyen ortak açıklama yalnız TKP üyeleri üzerinde değil, tüm demokrasi güçleri, tüm ilericiler üzerinde de çok büyük bir moral etki yaptı. Şimdi gericilik, kendisi halktan yalıtlanırken, halk güçleri arasında kurulacak bir birliğin çekirdeği olarak görülen bu adımın etkilerini yok edebilmek, demokrasi güçlerinin moralini çökertmek için misilleme yapıyor. Türkiye Komünist Partisi'ni yine halktan yalıtlama denemelerine girişiyor. Göle maya tutturmaya çalışıyor. "Ya bir tutarsa" mantığını izliyor.

Evet, değerli dinleyiciler, gericilik savaşanlara, TKP'ye, diğer demokrasi güçlerine saldırıyor. TKP'nin 1981 Plenumu'nda da belirtildiği gibi tekelci burjuvazi yoğun saldırılarla TKP'yi yok edemedi, edemeyecektir. Partimiz yaşıyor, yığınlar içinde dalıcı, savaşkan bir çizgi izliyor. Yalıtlanan, morali bozulan gericiliğin bizzat kendisi oluyor.

CUNTA YALITLANIYOR

"Cunta yalıtlanıyor. Bu tek yanlı bir süreç değil. Cunta bir yandan demokrasiye dönüş manevrasıyla kendi eliyle kendini zayıflatıyor; diktatörlük barajında delik açıyor; demokrasi güçlerinin toparlanmasına, aktifleşmesine ister istemez yardım ediyor. Öteyandan yalnızlaştıkça ABD emperyalizminin dümen suyunda daha tehlikeli yönlere sürükleniyor. Baskılarını artırıyor."

Değerli dinleyiciler, Atılım gazetesinin Şubat sayısında Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Yardımcı Genel Sekreteri Tahir Yalaz imzalı "Yeni Dönem, Yeni Güçler" başlıklı yazıda vurgulanan bu görüşler, ülkedeki son gelişmelerle bir kez daha doğrulanıyor. DİSK davasını açarak başını sert bir kayaya vuran Cunta, uluslararası demokratik kuruluşların heyetlerine Türkiye sınırlarını kapadı. Basın özgürlüğüne yeni bir darbe indirdi. Hukuk ve yargı özgürlüğünü savunan İstanbul Barosu'nun kapatılması hazırlıklarına girişti. İşkence görenlere yardım et-

tikleri gerekçesiyle 52 doktoru tutukladı. Ardından, Cunta'nın halktan gizlediği bir haber tüm dünyaya yayıldı. 300 subay ve assubay tutuklandı. Bu olaylar bir yandan giderek yalıtlanan, savunmaya geçen Cunta'nın baskı ve terörü tırmandırdığını öteyandan da toplumun değişik kesimleri arasında hoşnutsuzluğun, tepkinin arttığını gösteriyor.

Ordu içinde Atatürkçü subayların tutuklanması, silahlı kuvvetlerin için için kaynadığının açık bir ifadesidir. Ülkemizin ulusal çıkarlarının ABD emperyalizmine, NATO'ya peşkeş çekilmesinden, onursuz bir dış politika izlenmesinden duydukları kaygı ve gösterdikleri hoşnutsuzluk, artık Cunta'nın baskı, gözdağı verme ve tutuklamalara gitme yöntemleriyle de gizlenemiyor. Silahlı kuvvetlerin değişik kademelerinde görev yapan subay ve assubaylar özellikle ordunun halka karşı sürülmesinden, ABD emperyalizminin çıkarlarına bekçilik yapılmasından hoşnutsuzluk duyuyorlar.

Türkiye'nin komşularından gittikçe uzaklaşması, ABD emperyalizminin baskıları sonucu Cunta'nın ödün üstüne ödün vermesi, toplumun değişik güçlerinin tepkisine neden oluyor. Evren, Erzurum konuşmasında adeta halka yalvar yakar oluyor. "Avrupalı dostlarımız istediği için değil, halk istediği için demokrasiye gidiyoruz" demagojileriyle artan hoşnutsuzluğu kırmaya çalışıyor. Ama Evren çok iyi biliyor ki demokrasi isteyen halk, Cunta'yı istemiyor. Cunta'nın korkusu da işte buradan kaynaklanıyor.

Memleketteki bu durum ilerici, demokrat güçlerin eylem birliği olanaklarını daha da genişletiyor. Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Komünist Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin ortak çağrısı bu kritik dönemde gericiliğe karşı savaşa en geniş güçleri çekmede, geniş bir anti-emperyalist demokrasi hareketi yaratmada yol gösteriyor.

Cunta, ABD'nin baskıları sonucu dış politikada geri

adımlar atıyor. Arap - İslâm ülkelerinden uzaklaşıyor. Bu komşularımıza karşı kullanılacak çevik kuvvetlere topraklarımızda olanaklar sağlamak için pazarlığa oturuyor. Avrupa demokratik kamuoyunun tepkilerine kulaklarını tıkamaya çalışırken, bir yandan da anti-sovyetizme hız veriyor. İçeride "demokrasiye gidiyoruz" sizlerinin ardında baskıcı bir rejimi yerleştirmenin ortamını hazırlıyor. İşçi sınıfını, halkı tümüyle karşısına alıyor. Buna karşılık ülkenin ilerici, demokratik güçleri, yurtsever güçleri birlik eğilimi gösteriyorlar.

Reagan yönetiminin artan baskılarına, Cunta'nın terörünü önlemek için birleşmekten başka çare, çıkar yol olmadığını görenler Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Komünist Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin ortak çağrısına seslerini katıyorlar. Koşullar ağır. Ama birlik olanakları giderek genişliyor. Bu derlenip toparlanma, saflaşma döneminde herkes işçi sınıfının, halkın yanında gerçek yerini almalıdır.

10 Şubat 1982 Çarşamba

DEMİREL YİNE SAHNEDE

Değerli dinleyiciler, gerici askersel Cunta'nın ünlü politika yasağı, 52 sayılı karar bir başka kararla yumuşatılınca gerici AP'nin başı Demirel piyasaya çıkıverdi. Zaten 52 sayılı karar daha çok ilerici güçleri hedef alıyor. Ama arada sağcı politikacılar da açıktan konuşmak cesaretini pek bulamıyorlardı. Rüzgâr estikçe "ne olur ne olmaz" diye şapkasını bırakıp kuytuya çekilen Demirel, şimdi rüzgârın tamamen halkın üstüne doğru estiğinden emin olunca şapkasını giyip telefona koşuyor. Tercüman'ın Nazlı hanımına telefonu açıp hatırını soruyor. "Nasılsınız, eyi misiniz ?" diyor. Nazlı hanım iyidir, hoştur. Tuzu kurudur. Demirel kül olan milyarların külünü savurmaya kalkışıyor. Demirel ailesi tümden böyledir. Yeğeni de var olmayan mobilyaları satmakla ünlüdür. Foyası meydana çıkınca soluğu İsviçre'de almış, Türk vatandaş-

lığından istifa etmiştir. İşte Nazlı hanım, bu Yahya'nın amcasıyla söyleşiyor.

Telefonda, Cunta'nın yeni kararını hiçe sayıyor. Saysın ! Ama meydan yine Demirel'lere mi bırakılacak ? Bu gerici politika cambazları yine halkımızın başına musallat mı olacak ? Hesapları bellidir. Gerici askersel Cunta, halkı, işçileri, emekçileri ezip sindirecek, gerici bir anayasa hazırlayacak, baskıcı, otoriter bir rejim kuracak, sonra AP başları gelip yine tepeye oturacaklar. Şimdi azıcık demokrat görünmeye, sözüm ona Cunta'ya karşı çıkar görünmeye çabalıyor. Oysa kavga post kavgasıdır. Kavga erkin paylaşılması sorunudur. Paylaşmanın biçimi üstünedir.

AP başlarının hesaplarının içinde halkı bir kere daha kandırmak da var. İçtenlikle demokrasiden yana olanları sahte bir maske ile aldatmak, hayali bir demokrasi kavgasına yandaş kazanmak çabasındalar. Bugün artık geçmişin hatıralarından kurtulmak isteyen CHP'lileri, Cunta'yı desteklemeyen, gerçek bir demokrasi özlemi duyanları, "aman bir meclis olsun, seçimler yapılsın da gerisi kolay" martavalıyla uyutmak peşindeler.

Tanımadığımız, bilmediğimiz adam mı Demirel ? Hayır ! Aynı adam. İşbirlikçi tekellerin kadim sözcüsü, has adamı.

İlericiler, yurtseverler, demokratlar, işçiler, köylüler, aydınlar ! Suntacı Yahya'nın amcası piyasaya çıktı. Onun niyeti generallerle pazarlığa oturup yine başımıza çöreklenmektir. Buna izin verecek miyiz ?

19 Şubat 1982 Cuma

NATOCULUK POLİTİKASI YIKIM POLİTİKASIDIR

Değerli dinleyiciler;

Türkiye, NATO'ya sürükleneli 30 yıl oldu. NATO elebaşıları Türkiye'nin emperyalizmin bu saldırgan paktına üyeliğini tantanalı bir şekilde kutluyorlar. Onlar kutluyorlar çünkü kazanan onlar. Kazananlar ABD, Federal Almanya emperyalistleri. Bunların ülkemizdeki işbirlikçileri büyük tekeller, Koçlar, Sabancılar, Narinler. Kaybeden ise halkımız, işçi sınıfımız. Gericiliğin NATO'culuk politikası halkımızın ocağına incir dikti. NATO'nun dayattığı planlar ve programlar memleket ekonomisini çıkmaza soktu. Ulusal bağımsızlığımızı ayaklar altına aldı. NATO'cular, Türkiye'nin bu barış düşmanı pakta üyeliğini kutluyorlar. Luns'ların etekleri zil çalıyor. Çünkü bunlar 45 milyonluk Türkiye'yi sosyalist ülkelere karşı etten bir duvar olarak görüyorlar. Luns bunu gizlemiyor.

"Türkiye, NATO'nun güneydoğu kanadında sağlam bir müttefiktir ve biz bundan rahatlık duyuyoruz" diyor.

Evet, Türkiye emperyalizmin çıkarlarını savunmak için NATO'ya sürüklenmiştir. Emperyalizmin ileri karakolu olarak da yılda 550 milyon dolar askeri harcama yapıyor NATO içinde. Bu Günaydın gazetesinin verisi. Gerçek rakam daha da yüksek. Gene Luns'ların NATO üyeliğinden rahatlık duyduğu Türkiye, emperyalizmin çıkarlarını savunmak için yarım milyon askeri silah altında tutuyor. Bu paralar IMF'nin, Dünya Bankası'nın akladığı devlet bütçesinden, halkımızın sırtından çıkıyor. Emperyalizmin bu yeni sömürgecilik kurumları da herşeyi kendilerine göre ayarlıyorlar. Ekonomik yıkım, işsizlik, hayat pahalılığı, Türk lirasının sürekli değer kaybetmesi, dış borçların artması işte hep bu NATO'culuk politikasının doğurduğu hastalıklardır.

Değerli dinleyiciler, Luns, NATO'nun herhangi bir dış tehlikeye karşı Türkiye'ye önemli güvence sağladığını ileri sürüyor. Nasıl bir güvenceymiş bu ? Bu güvence NATO'nun sürekli kışkırttığı nükleer bir savaşta Türkiye'mizin 45 milyonuyla birlikte bir anda kül olma güvencesidir.

Soruna bir başka açıdan bakalım. Türkiye ile Yunanistan arasındaki sorunlar, her iki ülkenin NATO'ya sürüklenmesinden sonra doğmuştur. Ege kıta sahanlığı konusu bugün yalnız iki ülkenin güvenliği için değil, bölge barışı ve güvenliği için de büyük bir tehlikedir.

Kıbrıs sorunu bunun bir başka tehlikeli yönünü oluşturuyor. Her iki önemli konu NATO çerçevesi dışında iki ülke yararı temelinde ele alınsaydı olumlu bir çözüme doğru bugüne kadar bir ilerleme kaydedilirdi. Ama NATO elebaşıları bunu istemiyor. Onlar iki komşu ülkeyi sürekli birbirine kışkırtıyor. Hangi ülke biraz üstün çıkarsa ötekini destekliyorlar. Böylece emperyalizmin bu bölgedeki çıkarlarının sağlama bağlanması yolu izleniyor.

Bugün Cuntacı generaller de ülkemizin yazgısının NA-

TO karargahında çizilmesi yolunu izliyorlar. NATO'nun baskıları karşısında anti-sovyetizmi, anti-komünizmi resmileştiriyorlar. Cuntacılar, NATO'nun barış düşmanı silahlanma politikasının peşinden sürüklendikleri için komşularımızdan, Arap dünyasından yalıtlanıyor. Çünkü NATO, Türkiye'yi komşularına karşı bir tehdit ve saldırı aracı olarak görüyor. Böyle gördüğü için yoğun bir biçimde silahlandırıyor.

Luns, Türkiye'nin böyle bir uğursuz rolü ileride de oynayacağından emin olduklarını söylüyor. Açıkça "Türkiye'nin efendisi biziz" diyor. Luns efendi bunları söylerken bir şeyi hesaba katmak istemiyor: Türkiye halkını, ilerici, demokrat güçleri, Türkiye işçi sınıfını, NATO üyeliğine, ulusal çıkarlara ters düşen onursuz dış politikaya tepki gösteren ordu içindeki Atatürkçüleri...

19 Şubat 1982 Cuma